
جشن ناپیدا

شمس لنگرودی

شیما

فهرست

۱۰	جربان سنگ بلور خون است شعر
۱۲	شعر ناگهان به سراغ آدمی می‌آید
۱۳	جانم
۱۴	از صخره‌های شکسته بالا می‌روم
۱۶	پسرم، ببین چه کسی به در می‌کوبد
۱۸	از رودخانه‌ی مردگان، بسیاری کسان گذشتند
۱۹	زاده می‌شویم چون حبابی
۲۰	می‌بینم دریا کوچک می‌شود
۲۳	پیدا و ناپیدا
۲۵	می‌نویسم و خونم را بر حصار زمان می‌پاشم
۲۷	گل سرخ پرپر شده‌ام
۲۹	آه می‌کشد دریا
۳۱	آسمان را تا می‌کنم
۳۳	از من
۳۴	نژدیک‌تر بیا
۴۷	آه برکشیده بودم که برگ‌های تو را بگشایم

۸۱	شبنم
۸۳	ماه
۸۵	شب
۸۶	گم شده‌ام
۸۷	آسمان تاریک است و این گناه من است
۸۹	در انگشتمن
۹۱	در سایه‌ی چاقو
۹۳	او فکر می‌کند که ستاره‌ها
۹۴	پرندۀ‌ی در دهانم
۹۵	بامداد و عطر پرندگان
۹۷	مردگان مرا به دریا ریختند
۹۸	دریاچه‌ی نقره کوب و آسمان نمک
۱۰۰	ایستادم و رود را، چون طاقه‌ی شالی، برگرفتم
۱۰۱	و حالیا
۱۰۳	قطره‌ی بارانی
۱۰۵	در آرامش تاریکت آه می‌کشی
۱۰۷	از سوراخ کلید
۱۰۹	روزنامه‌ها ستاره‌های من‌اند
۱۱۱	دانستادم حروف الفبا را چگونه باید بنویسم

۴۸	مرا در آتش سازی پنهان کنید
۵۰	پرندۀ‌ی عطرآگینی که محراب مرا روشن می‌کنی
۵۲	در سنگ سوزنده نظر می‌دوزی
۵۳	روزها که نمی‌کاهند محبوب من
۵۴	مراد آن که تو را می‌جوییم
۵۶	رهزنام می‌بردند
۵۹	می‌شنوید؟
۶۰	دریا
۶۱	نه مرغ و نه ماهی
۶۳	می‌خواهم زیبایی دنیا را بسرايم
۶۵	سایه‌ها را تا می‌کنم
۶۷	به رؤیت ماه می‌شدم
۶۸	تمامی مردگان را که نمی‌شناسیم
۶۹	آسوده و خوش خرام
۷۱	كتابي را باز می‌کnim
۷۲	این میز کارمندی بوده است
۷۳	نگاه می‌کنند و مرا می‌بینند
۷۷	دریاچه‌های نخین را می‌شماریم
۷۹	پرندگان بازگشته‌اند
۸۰	من این راه دراز را آمدم که تو را ببینم

جریان سنگ بلور خون است شعر
خونی خوابگرد و
خوشی آذرخشی در دهانش

و سر انگشتانت از سر اتفاق چون به سایه‌ی سنگ‌ها بسايد
چیزی شبیه خواب
یا سوزش گزنه‌ها
در گلوبت احساس می‌کنى
زنجیره‌بی در قلبت، به جستوجوی سایه‌ی تبریزی‌ها
بال می‌زنند.

اشیاء و نور، ثانیه‌ها و صداها
گردآگردت می‌وزند
و تو
- کودک حیرانی
که بازی رؤیایش ناگهان رها شده باشد-
در سایه‌ی تشنگان بالا می‌روی
قطرات زلال سرانگشتانت می‌تراود
و گوشه‌بی از جهان
در گلسرخی جادویی
می‌شکوفد

۱۳۶۰ • مرداد